

TK

Vztahy

Není nad upřímnost? Upřímnost nade vše!

Lucii znám déle než dvacet let. Mám ji ráda, ale ta její upřímnost se občas podobá spíš ráně klackem. Někdy se ptám, k čemu taková upřímnost za každou cenu vůbec je.

Lucie už kvůli té své upřímnosti ztratila několik přátel. Já už jsem si zvykla a připadá mi to spíš úsměvné, ale ne každý to umí brát s nadhledem.

Při poslední návštěvě (jako obvykle přinesla výborný domácí koláč, meruňkovou marmeládu a láhev červeného vína) na mě poněkud zasmušile pohlédla: „Darino, ty máš ale vrásek... No jo, člověk nemládne. Ale ve srovnání s Karlou, ta je dokonce o dva roky mladší než ty, jich máš pořád míň. Vlasy už ti taky prořídly, jak tak koukám. Ukaž, tady nahoře máš dokonce lysinku! Na jaro a léto to bude chtít nějaký šmrncovní klobouček. Aby ti plešky nebyly vidět, když zafouká vítr.“ Jako bych to všechno nevěděla! Všelijaké trable mi zasypaly obličej drobnými vráskami, ale to jsou stopy života a není důvod se za ně stydět. Vlasy mi prořídly v důsledku léčby, štve mě to, měla jsem hřívu jako lev. Vyzkoušela jsem různé prostředky, nepomohlo nic. A tak si v nejhorsím případě pořídím slušivou paruku.

Právě kvůli těm vráskám se Karla na Lucii strašně naštvála a vymazala si ji i z mobilu. „Byla to poslední kapka,“ líčila mi rozhořčeně. „Lucie do mě pořád jen ryla. Že mám velký zadek a neměla bych nosit džíny. Že jsem si neměla vymalovat kuchyň tou broskvovou barvou. Vůbec s ní neladí ten bílý nábytek. Je to prý fádňí. Když jsem namítla, že je to můj zadek a moje kuchyň, tak ať si nechá své výhrady pro sebe, cítila se dotčeně.“

„Karla prostě neunese pravdu,“ pokrčila rameny Lucie a zatvářila se ublíženě. „Reaguje zbytečně emotivně a při každé kritice se urazí. Víš, co mi řekla? Že se o žádnou kritiku neprosila. Že si chtěla jen normálně popovídat. Je snad na tom něco špatného, když je člověk upřímný a řekne svůj názor?“

Řekla jsem Lucii, že je sice v pořádku mít na něco svůj vlastní názor, ale není třeba ho za každou cenu prezentovat. Zejména pokud o něj druhá strana nestojí. Nebo pokud by mohl ohrozit přátelství. Lucie se načepýřila. Prý co je to za přátelství, když neunese odlišný názor! Nebo drsnou pravdu! „Ty se kvůli těm vráskám a plešce přece neurážíš... nebo jo?“ dodala málem se slzou v oku. Možná mi taky jednou dojde trpělivost. Ta Lucčina „upřímnost“ mi totiž zavání neomaleností.

Darina

Zaznamenala Dagmar Morenová

Názor psychologa

Vážená paní, takto pojatá upřímnost neomaleností nezavání, ta jí přímo páchne. Což, bohužel, platí jen pro všechny vlastnosti, včetně těch, které bývají považovány za kladné. Každá má svou hranici, za níž nám právem bude vadit. Jen stěžít si budeme libovat v kontaktu s přáteli či partnery extrémně prolhanými (lenivými, beze smyslu pro humor, netolerantními...). Mít však vedle sebe někoho, kdo je neomaleně upřímný (příliš pracovitý, neustále nejapně vtipkující nebo tak tolerantní, že to hraničí s nezájmem) je často mnohem náročnější. Ve vlastním zájmu bychom se měli včas ohradit. Jinak hrozí, že pomyslná nádoba naší trpělivosti nejen přeteče, ale přímo exploduje.

Jen pro příklad – manželský pár, kde žena byla nesmírně pracovitá. Manželovi to z počátku vyhovovalo, do poradny přišel až ve chvíli, kdy mu chyběly chvílky pohodového spočinutí. Kdykoli se jeho žena vracela z práce domů, museli se on i jejich děti začít po bytě alespoň pohybovat, jinak je považovala za „lemry líné“.

Takže, paní Darino, dejte už konečně kamarádce najevo, jak vám její kritická upřímnost není zrovna milá.

PhDr. Petr Šmolka